

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΡΦΕΥΣ».

Οἱ Πειραταὶ

πλέον ἐπολιτογραφήθησαν Ἀθηναῖοι.

Τά :

— Φτάφταντρον !

— Τὴν ἐπέτυκα κανένα !

— Ταῦμα ! ταῦμα !

καὶ ὅλον τὸ ἀμήμητον λεξιλόγιον τοῦ Ἰωνάθαν Ῥίβερς φέρονται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

Τὸ ἰσπανικὸν Caramba δίνει καὶ παίρνει.

Ὁ κόσμος τρέχει ἄπειρος εἰς πᾶσαν αὐτῶν παράστασιν καὶ δὲν θὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ τοὺς ἰδῇ καὶ τοὺς χειροκροτήσῃ.

Ἐπεράσαμεν βραδείαις σχεδὸν φαληρικαῖς εἰς τὸν Ὀρφέα τὸ παρελθὸν σάββατον καὶ τὴν παρελθούσαν πέμπτην, τὴν πρώτην καὶ τρίτην τῶν Πειρατῶν παράστασιν.

Ὅταν ἦνε κόσμος, ἐμορφιά, δῖον εὐχάριστον χωρὶς κλάψαις καὶ ἄχ καὶ βᾶχ, δὲν δύναται νὰ μὴ εὐχαριστήθησαν καὶ οἱ μᾶλλον δύστροποι, πολὺ δὲ μᾶλλον ἐγὼ, τὸν ὁποῖον ἕνα ζευγάρι μάτια (μαῦρα ἢ γαλανὰ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰς ἐποχάς) ἤμποροῦν νὰ κρατήσουν ἀκίνητον, μαγευμένον ἐπὶ μίαν, δύο, πέντε ὥρας.

Καὶ ἦσαν τόσα μάτια ! . . .

Εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ἐπὶ τοῦ πρώτου θρανίου ἔβλεπέ τις ἀπὸ μακρὰν μικρὸν ψάθινον πῖλον ἀπλοῦν, ἀπλούστατον. Μόνον στόλισμα ἔφερε θαλασσοχρουν πέπλον συνεστριμμένον, ὃ γύρος του ἦτο κεκλιμένος ἔνθεν καὶ ἔνθεν.

Ἐπλησίασα.

ὑπὸ τὸν πῖλον ἐνῆδρεον δύο ὀφθαλμοὶ μαῦροι, μαῦροι, ἐμειδία ἐν στόμα γλυκὺ, γλυκὺ, ἐκοκκίνιζον δύο μαγουλάκια ἀφράτα, ἀφράτα.

Καὶ ἔξαφνα ὁ πῖλος ἐκείνος ὁ ψάθινος μοῦ ἐφάνη, ὅτι μετεμορφώθη εἰς πανεράκι γεμάτο ὥραϊα πραγματάκια καὶ ἀναποδογυρισμένο . . . Καὶ ἠρώτησα τὸ ὄνομα τῆς γοήσεως καὶ δὲν τὸ ἔμαθα· καὶ ἠρώτησα τὴν πατρίδα—ἡ **Σύρος** ! Μὰ αὕτη ἡ Σύρος ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ μᾶς χαλοῦσεν ὡς τώρα τὰ δόντια μὲ τὰ λουκούμια της, θά μᾶς τὰ χαλᾷ τώρα ἀκόμη περισσότερον μὲ τὰ κορίτσια της ;

Ὁ καυμένος ὁ Σφίγγας ζητεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὁδοντοῖατρούς . . . **Ἐ! Αἰμαματάκι !**

Κ' ἐγὼ θὰ τοῦ εἰπῶ νὰ μοῦ συστήσῃ κανένα . . .

Ἐ Κουκλάκι !

— Ange, cache ta rougeur !

Ὀλίγον παρέκει ἐκάθητο ἡ **Γειτόνισσα** μὲ τὸ τριανταφυλλὶ τοιτάκι της.

Ὅλοι τὴν γνωρίζετε· δὲν τὴν περιγράφω· εἶνε ἐκ τῶν καλλωνῶν n' y touchez pas.

Ἐὰν ἤμην Φλαμανδὸς ποιητὴς θὰ ἔλεγον : Ὅταν περιπατῇ μὲ τὸ τριανταφυλλὶ της φουστανάκι, ὁμοιάζει μὲ τὰ ρόδινα ἐκεῖνα νέφη, τὰ ὁποῖα κοσμοῦσι τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου . . .

Καὶ ἄλλαις καὶ ἄλλαις ! ποῦ νὰ σας τῆς λέω ! !

Πηγαίνετε καὶ θὰ ἰδῇτε.

Καὶ τώρα διὰ τὸ δῖον ὀλίγον :

Τελευταῖος ἐγὼ εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι εἶνε καθαρὰ ἀντιγραφή κεφαλαίων τοῦ Φερρὺ, τοῦ Κούπερ, τοῦ Διμάρ, ἐπὶ ἐκτυλίσσονται σκηναὶ τοῦ μεξικανικοῦ βίου παρὰδοχοὶ καὶ πρωτοφανεῖς διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνήν.

Ἡ ἰδέα ἦν ἐξέφρασεν ὁ Βασιλεῖάδης : ἀδιατί· ἡ στοργὴ νὰ μὴ ἀναπληρώσῃ τὸν ἔρωτα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ; πρᾶγμα τοῦ ἐν τῷ δράματι τούτῳ. Δὲν ὑπάρχει ἔρως, ἀλλὰ στοργή· τὸ πρωταγωνιστοῦν πρόσωπον δὲν εἶνε οὔτε Μαργαρίτα, οὔτε Ἀρμάνδος τις, ἀλλ' ἀπλῶς κορᾶσιον δεκαετής.

Ἄλλο εὐτύχημα εἶνε ὅτι αἱ γυναῖκες ἔχουσι πολὺ ὀλίγον μέρος, ὥστε τὸ δῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκτελεῖται ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἀσυγκρίτως τῶν γυναικῶν ὑπερτέρων ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ κυρία Νικηφόρου τὸ μικρὸν μέρος τῆς καπύλου ἔπαιξε μετὰ ζωηρότητος πολλῆς, ἐνῶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἑλένης Μοραλὲς ἡ κυρία Ταβουλάρη ἔδειξε στωϊκότητα ἥκιστα ἀρμόζουσαν εἰς μῆτέρα πολυπαθῆ.

Ἐκ τῶν ἀνδρῶν οἱ ἀδελφοὶ Ταβουλάραι εἶνε οἱ μόνον καλλιτέχναι ἡθοποιοί.

Ὁ Σπύρος εἶνε ἀθάνατος.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Νιόνιος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀνδρέα ἡρμηνεύσεν ἄριστα τὸν τύπον τῶν ἀνδρείων ἐκείνων κυνηγῶν τοῦ Μεξικοῦ, ὧν διὰ τοῦ Coeur Loyal, ὁ Aimard ἔδωκεν ἡμῖν ἀκριβῆ ἰδέαν.

Ὁ Νικηφόρος εἶνε αἰωνίως Ρωμῆος ἡθοποιός, θέλει τὸ δικό του καὶ τὸ παραζηλόνει.

Ὁ Βούλγαρος καὶ ὁ Καρδοβίλλης διεκρίθησαν διὰ τὴν ἀγριότητα τῶν φωνῶν καὶ τῶν βλεμμάτων των.

Ὁ Καρδοβίλλης θὰ γείνη κάλλιστος ἡθοποιός καὶ εἶνε ἤδη καλός.

Ὁ κύριος Λεονάρδος, ὁ τοῦ δράματος μεταφραστὴς, ἐπετοῦσε ἀπ' τὴν χερὰ του ἐκ τῆς ἐπιτυχίας, τῆς μόνης ἀμοιβῆς δι' αὐτὸν, τοσοῦτον ἀφιλοκερδῶς τροφοδοτοῦτα τὴν ἑλληνικὴν σκηνήν.

Ἀλήθεια ! μίαν ἐρώτησιν εἰς τὸν κύριον Καίσαρην :

— Τί θέλει τὸ Ροῦῦ Βλὰς καὶ ἐπὶ χειρότερον ὁ ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας εἰς τὸ Μεξικόν ;

Τοιοῦτοι οἱ **Πειραταί**.

Θὰ ἰδῇτε ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταρράκτας, δένδρα μεταβαλλόμενα εἰς γεφύρας, ἄλογα, τίγρεις, φεῖδια . . . καὶ ἐπὶ τῆς πλατείας ἐμορφιά !

Caramba ! ἔδω εἶπε ἀκόμη ;

Ἀράχνη.